

Arrest

nr. 149 758 van 16 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Spaanse afkomst te zijn, en X die verklaart van Marokkaanse afkomst te zijn, op 13 maart 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 12 februari 2015 die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 januari 2013 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving in hoedanigheid van werknemer.

1.2. Op 11 april 2013 wordt de eerste verzoekende partij in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Op 23 juli 2013 dienen de kinderen van de verzoekende partij, waaronder de derde verzoekende partij, een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van bloedverwante in de neerdalende lijn.

1.4. Op 7 augustus 2013 worden de kinderen van de verzoekende partij, waaronder de derde verzoekende partij, ingeschreven in het vreemdelingenregister.

1.5. Op 27 augustus 2013 dient de tweede verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in hoedanigheid van echtgenote.

1.6. Op 18 maart 2014 wordt de tweede verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.7. Bij schrijven van 3 november 2014 wordt de verzoekende partij uitgenodigd in het kader van het onderzoek conform artikel 42bis, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), stukken voor te leggen waaruit de huidige activiteit blijkt.

1.8. Op 12 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van de eerste en de derde verzoekende partij een beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

+ kinderen (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende op 29/01/2013, en verkreeg de E-kaart op 11/04/2013. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15/12/1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Dienst Vreemdelingenzaken werd door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid ingelicht dat betrokkene financiële steun ontvangt van de RVA. De situatie is dus geheel gewijzigd. Vervolgens werd betrokkene op 03/11/2014 uitgenodigd om zijn concrete situatie toe te lichten overeenkomstig artikel 42bis §1 van de wet. Betrokkene werd op 07/11/2014 in kennis gesteld van deze brief en hij legde naar aanleiding hiervan een aantal bewijsstukken voor waaronder attest ocmw met betrekking tot geen financiële steun ontvangen en een attest van het werkloosheidsbureau. Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene sinds 21/04/2013 niet meer is tewerkgesteld. Overeenkomstig artikel 42bis §2,3° kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden ruimschoots overgeschreven en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer (artikel 42bis §2,3° van de wet van 15/12/1980).

Hij voldoet evenmin aan het statuut van werkzoekende. Overeenkomstig artikel 50,§2,3 van het KB van 08/10/1981 dient een werkzoekende aan te tonen (1) ingeschreven te zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling of sollicitatiebrieven voor te leggen en (2) het bewijs te leveren een reële kans op tewerkstelling te maken. Bij navraag naar zijn huidige situatie (zie brief dd. 03/11/2014) werd niets voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene is ingeschreven bij de VDAB als werkzoekende of nog actief op zoek is naar werk en binnen afzienbare termijn opnieuw te worden aangesteld. De langdurige werkloosheid van betrokkene sinds 21/04/2013 doet verder afbreuk aan zijn tewerkstellingskansen.

Artikel 42bis §2,3" van de wet van 15/12/1980 stelt dat iemand die onvrijwillig werkloos is het statuut van werknemer nog 6 maanden kan behouden. Nadien is het recht op verblijf intrekbaar op grond van artikel 42bis §1 van de wet van 15/12/1980. Zoals reeds aangehaald blijkt uit het administratief dossier reeds langer dan 6 maanden werkloos is.

Gezien betrokkene niet langer voldoet aan eerder vermelde verblijfsvoorwaarden wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis §1 van de wet van 15/12/1980.

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd 03/11/2014 (betekend op 07/11/2014) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 bis §1, 3^e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht.

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van T.A.M. (...) waarbij T.A.M. (...) geboren op 23/10/1997, T.M.C. (...) geboren op 17/10/1999, T.M.H. (...) geboren op 02/03/2003, T.M.A. (...) geboren op 15/10/2008, T.M.S. (...) geboren op 30/01/1996 zich vervoegden als descendantes

wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van deze kinderen, overeenkomstig artikel 42ter van de wet van 15/12/1980.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de Staatssecretaris overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen."

1.9. Op 12 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van de tweede verzoekende partij een beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 quater de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Mevrouw diende op 27/08/2013 een aanvraag van verklaring van inschrijving als echtgenote van meneer T.A.M. (...).

Haar echtgenoot kan niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen als burger van de Unie overeenkomstig artikel 40§4 van de wet van 15/12/1980. Er werd op 10/02/2015 een einde gesteld aan zijn verblijf overeenkomstig artikel 42bis §1 van de wet van 15/12/1980.

Tengevolge van deze beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van meneer, dient ook het verblijfsrecht van de echtgenote M.M. (...) (°26/09/1972) te worden beëindigd, dit overeenkomstig artikel 42 quater, §1,1 van de wet van 15/12/1980.

Voor zover er humanitaire elementen zouden zijn waarmee rekening dient gehouden te worden overeenkomstig artikel 42quater §1, 3e lid van de wet van 15/12/1980 dient opgemerkt te worden dat, ongeacht wat deze elementen zouden zijn, betrokkene een familielid van de burger van de Unie is. Als familielid van een burger van de Unie dient betrokkene in het gezelschap van deze EU-burger in elke lidstaat naar wens te kunnen integreren, medische verzorging te kunnen krijgen, een gezinsleven te kunnen opbouwen, etc. Toch voor zover de echtgenote in die betreffende lidstaat aan de voorwaarden voldoet om er regulier te kunnen verblijven. Vandaar dat mogelijke humanitaire bezwaren geen beletsel kunnen zijn bij het nemen van deze beslissing.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de Staatssecretaris overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen"

1.10. Op 17 maart 2015 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van werkzoekende. De kinderen dienen dezelfde dag een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van bloedverwante in neerdalende lijn. De tweede verzoekende partij dient dezelfde dag een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

2.2. De verzoekende partijen hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van artikel 42*bis* van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids-, zorgvuldigheds- en vertrouwensbeginsel.

Na een uiteenzetting betreffende de annulatiebevoegdheid van de Raad en de citering van artikel 42*bis* van de vreemdelingenwet, stellen de verzoekende partijen in een eerste onderdeel dat de eerste verzoekende partij onvrijwillig werkloos werd eind april 2013 en dan ook overeenkomstig artikel 42*bis*, §2, 3° van de vreemdelingenwet minstens zes maanden als werknemer diende te worden beschouwd, dat nadien de eerste verzoekende partij het statuut van werkzoekende kreeg aangezien zij zich had ingeschreven bij de dienst voor arbeidsbemiddeling, dat in april 2014 zij de mededeling ontving dat zij werd uitgeschreven van de arbeidsbemiddeling gelet op haar vrijstelling als oudere werknemer. De verzoekende partijen wijzen erop dat zij ervan uit gingen dat de eerste verzoekende partij niet langer actief diende te zoeken naar werk, dat zij echter tot die periode tal van sollicitaties achter de rug had.

De verzoekende partijen betogen dat uit artikel 42*bis* van de vreemdelingenwet kan afgeleid worden dat de verwerende partij bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf steeds rekening moet houden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd, gezondheidstoestand, de gezinssituatie en economische situatie en de sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin men bindingen heeft met het land van herkomst. Zij vervolgen dat uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de namen van de kinderen opsomt en dat uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat enkel wordt vermeld dat de tweede verzoekende partij de echtgenote is van een burger van de Unie. Uit geen enkele overweging komt, volgens de verzoekende partijen, naar voren dat met de hierboven opgesomde elementen rekening werd gehouden alvorens het recht op verblijf te beëindigen, dat geen rekening werd gehouden met de leeftijd van de eerste verzoekende partij, thans 63 jaar, noch met de duur van het verblijf van de verzoekende partij en haar gezin in het Rijk, noch met haar gezins- en economische situatie. De verzoekende partijen wijzen erop dat al hun kinderen reeds twee jaar in België naar school gaan, dat ook de eerste verzoekende partij sedert 2 september 2013 tot heden een leerloopbaan volgt bij het Centrum voor Basiseducatie, dat er bovendien heel jonge kinderen zijn waardoor een einde stellen aan het verblijf een zware (materiële en morele) impact heeft op het gezin. Tot slot menen de verzoekende partijen dat door de verwerende partij geen onderzoek werd ingesteld naar de sociale en culturele integratie van het gezin in België, noch met de mate waarin zij nog bindingen hebben met hun land van herkomst en hierbij rekening houdend met het feit dat de tweede verzoekende partij de Marokkaanse nationaliteit heeft.

In een tweede onderdeel, menen de verzoekende partijen dat niet kan worden betwist dat de verwerende partij op de hoogte was van de situatie van de eerste verzoekende partij, dat zij een document hadden voorgelegd waaruit blijkt dat de eerste verzoekende partij omwille van haar leeftijd niet langer beschikbaar diende te blijven voor de arbeidsmarkt en niet langer verplicht diende in te gaan op een passende dienstbetrekking of opleiding om haar werkloosheidssteun te kunnen behouden, dat zij dan ook in de overtuiging waren dat de eerste verzoekende partij, omwille van haar leeftijd, niet langer werk diende te zoeken. De verzoekende partij stelt dat zij niet op de hoogte werd gebracht, laat staan de gelegenheid gegeven werd om deze misvatting alsnog recht te zetten en verder actief te solliciteren. De verzoekende partijen menen dat op grond van het vertrouwensbeginsel zij er mochten van uitgaan dat wanneer de eerste verzoekende partij, wanneer zij wordt vrijgesteld als oudere werknemer om nog beschikbaar te zijn voor de arbeidsmarkt, zij ook niet langer actief naar werk diende te zoeken, dat minstens de verwerende partij haar alsnog van haar verplichting op de hoogte diende te brengen en haar gedurende enkele maanden de mogelijkheid te geven om opnieuw actief naar werk te zoeken. Zij wijzen erop dat zij gedurende bijna een jaar in de overtuiging gelaten werden dat de eerste verzoekende partij vrijgesteld was van het zoeken naar werk, dat zij voordien nog actief naar werk had gezocht en gesolliciteerd, doch dat de verwerende partij nooit om deze bewijzen heeft gevraagd, dat zij meer dan een half jaar na de vrijstelling van de eerste verzoekende partij immers louter een uitnodiging kregen om de actuele situatie toe te lichten zonder te wijzen op de actieve verplichting tot het zoeken naar werk, dat pas op het ogenblik van de intrekking de verzoekende partij hiervan op de hoogte is gebracht. De verzoekende partijen menen dat zulks niet alleen een miskennis vormt van het vertrouwensbeginsel,

doch ook van het redelijkheidsbeginsel en een schending van artikel 42bis van de vreemdelingenwet nu er met de ouderdom van de eerste verzoekende partij geen rekening werd gehouden alvorens het verblijfsrecht in te trekken.

De verzoekende partijen stellen dat aangezien de eerste bestreden beslissing kan worden vernietigd, ook de tweede bestreden beslissing genomen ten aanzien van de tweede verzoekende partij dient te worden vernietigd, zo niet zou er sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, aangezien de tweede verzoekende partij *in casu* uiteraard niet kan gescheiden worden van haar partner en kinderen zonder miskennis van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partijen wijzen erop dat de tweede verzoekende partij instaat voor de opvoeding van de kinderen en bovendien geheel financieel afhankelijk is van haar partner.

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3. De bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 42bis van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren en dat luidt als volgt:

“..§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.”

3.4. In zoverre de verzoekende partijen stellen dat de eerste verzoekende partij onvrijwillig werkloos werd eind april 2013 en dan ook overeenkomstig artikel 42bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet minstens zes maanden als werknemer diende te worden beschouwd, wijst de Raad erop dat dit ook werd aangegeven in de eerste bestreden beslissing en aldus niet ter discussie staat. De verwerende partij geeft in de eerste bestreden beslissing echter aan dat, op het ogenblik van het nemen van voornoemde beslissing, de zes maanden ruimschoots overschreden zijn zodat de eerste verzoekende partij niet meer kan beschouwd worden als werknemer. Dit wordt door de verzoekende partijen niet betwist.

Waar de verzoekende partijen erop wijzen dat de eerste verzoekende partij zes maanden na eind april 2013 het statuut van werkzoekende kreeg aangezien zij zich had ingeschreven bij de dienst voor arbeidsbemiddeling, dat in april 2014 zij de mededeling ontving dat zij werd uitgeschreven van de arbeidsbemiddeling gelet op haar vrijstelling als oudere werknemer en dat zij ervan uit gingen dat de eerste verzoekende partij niet langer actief diende te zoeken naar werk, dat zij echter tot die periode tal van sollicitaties achter de rug had, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partijen deze gegevens niet ter kennis hebben gebracht van de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden (zie punt 3.10.).

3.5. De verzoekende partijen kunnen gevolgd worden waar zij stellen dat uit artikel 42bis van de vreemdelingenwet kan afgeleid worden dat de verwerende partij bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf steeds rekening moet houden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd, gezondheidstoestand, de gezinssituatie en economische situatie en de sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin men bindingen heeft met het land van herkomst.

3.5.1. Zij menen echter dat uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de namen van de kinderen opsomt en dat uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat enkel wordt vermeld dat de tweede verzoekende partij de echtgenote is van een burger van de Unie, dat uit geen enkele overweging naar voren komt dat met de hierboven opgesomde elementen rekening werd gehouden alvorens het recht op verblijf te beëindigen, dat geen rekening werd gehouden met de leeftijd van de eerste verzoekende partij, thans 63 jaar, noch met de duur van het verblijf van de verzoekende partij en haar gezin in het Rijk, noch met haar gezins- en economische situatie. De verzoekende partijen wijzen erop dat al hun kinderen reeds twee jaar in België naar school gaan, dat ook de eerste verzoekende partij sedert 2 september 2013 tot heden een leerloopbaan volgt bij het Centrum voor Basiseducatie, dat er bovendien heel jonge kinderen zijn waardoor een einde stellen aan het verblijf een zware (materieële en morele) impact heeft op het gezin. Tot slot menen de verzoekende partijen dat door de verwerende partij geen onderzoek werd ingesteld naar de sociale en culturele integratie van het gezin in België, noch met de mate waarin zij nog bindingen hebben met hun land van herkomst en hierbij rekening houdend met het feit dat de tweede verzoekende partij de Marokkaanse nationaliteit heeft.

3.5.2. Het derde lid van artikel 42bis, §2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.”

3.5.3. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande gesteld:

“Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd 03/11/2014 (betekend op 07/11/2014) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42bis §1, 3° lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen in staat moet zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht.”

3.5.4. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoekende partij voorafgaandelijk aan het nemen van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht een schrijven van de verwerende partij ontving op 3 november 2014, waarvan zij kennis nam op 7 november 2014, waarin het volgende werd gesteld:

“Mevrouw / Mijnheer de Burgemeester,

Gelieve betrokkene uit te nodigen en te vragen welke activiteiten hij heden heeft. Overeenkomstig art. 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde immers zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Naargelang de huidige activiteit dienen er recente bewijzen voorgelegd te worden :

- als werknemer: werkgeversattest of arbeidscontract + loonfiches*
- als zelfstandige: recent bewijs van aansluiting bij sociale kas geldig voor inschrijving in vreemdelingenregister + recent en volledig uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen + bewijs van het effectief uitoefenen van de zelfstandige activiteit (vb. bewijs van regelmatige inkomsten uit zelfst. act. - bewijs van storting van bezoldiging op eigen rekening)*
- als werkzoekende: bewijs van reële kans op tewerkstelling en VDAB-atteest of sollicitatiebrieven. Het bewijs van een reële kans op tewerkstelling is een persoonlijke omstandigheid die de betrokkene kan bewijzen met onder andere behaalde diploma's, eventuele beroepsopleidingen en de duur van de werkloosheid. Indien betrokkene werkloosheidsuitkering ontvangt, mag er naast deze bewijzen als werkzoekende ook bewijs geleverd worden van de werkloosheidsuitkering met hierin de vermelding van hoelang hij in België tewerkgesteld was en sinds wanneer hij/zij werkloosheidsuitkering geniet.*
- als student: inschrijving bij een erkende school+ bewijs van voldoende bestaansmiddelen + ziektekostenverzekering*
- als beschikker van voldoende bestaansmiddelen: bewijs van voldoende bestaansmiddelen (bij tewerkstelling in buitenland: arbeidscontract + 3 recente loonfiches / bij zelfstandige activiteit in buitenland: recent uittreksel handelsregister + bewijs van inkomsten uit die zelfstandige activiteit beschikbaar voor privé-uitgaven / bij uitkering: attest van uitbetalende instantie met duidelijke vermelding van de aard en de regelmaat van de uitkering /...) en ziektekostenverzekering. Alle mogelijke bewijzen van bestaansmiddelen mogen worden voorgelegd.*

Gelieve aan betrokkene te vragen eveneens een recent OCMW-atteest voor te leggen. Het is de bedoeling dat het attest de bijdragen vermeldt die betrokkene tot op heden heeft genoten, alsook de omstandigheden waardoor betrokkene steun heeft bekomen. Op die manier kan rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene bij de beoordeling van het dossier.

Gelieve betrokkene te verzoeken om, binnen de maand na kennisname van deze brief (datum kennisname + 1 maand), alle nodige bewijsstukken voor te leggen.

Bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteiten in België of studie in hoofdactiviteit kan de betrokkene het recht op verblijf verliezen.

Indien echtgenote een economische activiteit of bestaansmiddelen zou hebben, mag ook hiervan bewijs geleverd worden. In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42bis§1, 2° en/of 3° lid of artikel 42 ter §1, 3° of artikel 42 quater §1, 3° van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd.”

3.5.5. Niet alleen werd de eerste verzoekende partij dus in de gelegenheid gesteld om elementen bij te brengen aangaande de actuele situatie op het vlak van het al dan niet voldaan zijn aan de verblijfsvoorwaarden, bovendien werd de eerste verzoekende partij *in fine* van deze brief ook de mogelijkheid gegeven om de humanitaire elementen waarmee rekening dient te worden gehouden overeenkomstig artikel 42bis, §1 (lees: §2), derde lid van de vreemdelingenwet bij te brengen.

3.5.6. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de verzoekende partij heeft nagelaten om bijkomende stukken, zoals door de verwerende partij uitdrukkelijk gevraagd, bij te brengen. De verzoekende partij is zelf nalatig geweest, aangezien de verzoekende partij niet is ingegaan op de uitdrukkelijke vraag om de gevraagde bewijzen en documenten betreffende humanitaire elementen overeenkomstig artikel 42bis, §1 (lees: §2), derde lid van de vreemdelingenwet, voor te leggen. Daar de eerste verzoekende partij heeft nagelaten om humanitaire elementen overeenkomstig artikel 42bis, §2, derde lid van de vreemdelingenwet aan te brengen, kan zij de verwerende partij niet ten kwade duiden met dergelijke elementen geen rekening te hebben gehouden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt aldus dat de verwerende partij zich voldoende en zorgvuldig heeft geïnformeerd voor het nemen van de bestreden beslissingen. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt immers evenzeer ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (cfr. RvS 28 april 2008,

nr. 182.450, DE GRAEVE). De verzoekende partijen kunnen hun eigen in gebreke blijven derhalve niet afwentelen op de verwerende partij.

3.6. Een schending van artikel 42*bis* van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.7. De uiteenzetting van verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.8. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwt en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.9. Ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. De verzoekende partij bewijst immers niet dat de verwerende partij enig door haar aangebracht dienstig stuk onterecht buiten beschouwing heeft gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing of dat de verwerende partij deze beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid.

3.10. Waar de verzoekende partijen in een tweede onderdeel stellen dat niet kan worden betwist dat de verwerende partij op de hoogte was van de situatie van de eerste verzoekende partij, dat zij een document hadden voorgelegd waaruit blijkt dat de eerste verzoekende partij omwille van haar leeftijd niet langer beschikbaar diende te blijven voor de arbeidsmarkt en niet langer verplicht diende in te gaan op een passende dienstbetrekking of opleiding om haar werkloosheidssteun te kunnen behouden, mist deze vaststelling feitelijke grondslag. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat een dergelijk document werd naar voren gebracht.

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd, werden door de verzoekende partijen naar aanleiding van het schrijven van de verwerende partij van 3 november 2014 een attest van het OCMW met betrekking tot het niet ontvangen van financiële steun en een attest van het werkloosheidsbureau voorgelegd. Dit wordt door de verzoekende partijen niet betwist. Echter blijkt uit geen van deze twee voorgelegde stukken, die zich in het administratief dossier bevinden, dat de eerste verzoekende partij omwille van haar leeftijd niet langer beschikbaar diende te blijven voor de arbeidsmarkt en niet langer verplicht diende in te gaan op een passende dienstbetrekking of opleiding om haar werkloosheidssteun te kunnen behouden. Het attest van het OCMW stelt enkel dat de eerste verzoekende partij momenteel geen financiële steun/leefloon ontvangt van het centrum en uit het '*attestation de paiement d'allocations de chômage*' (attest van betaling van werkloosheidsuitkering) blijkt enkel dat de eerste verzoekende partij werkloosheidsuitkering ter waarde van 1273,05 EUR heeft ontvangen voor oktober 2014.

Gelet op het feit dat de verwerende partij van dit gegeven niet op de hoogte werd gesteld door de verzoekende partijen, kan het haar niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing.

3.11. In zoverre de verzoekende partij stelt dat zij niet op de hoogte werd gebracht, laat staan de gelegenheid gegeven werd om deze misvatting (overtuiging dat zij niet diende te solliciteren gelet op vrijstelling) alsnog recht te zetten en verder actief te solliciteren, kan zij niet gevolgd worden. Immers blijkt uit het schrijven van de verwerende partij duidelijk dat zij als werkzoekende bewijs diende te leveren van een reële kans op tewerkstelling en een VDAB-attest of sollicitatiebrieven. De Raad stelt vast dat de eerste verzoekende partij aldus wel degelijk op de hoogte werd gebracht van de bewijzen die zij diende aan te brengen. De eerste verzoekende partij beperkte zich tot het voorleggen van de hiervoor reeds opgesomde attesten van het ocmw en betreffende de werkloosheidsuitkering. Uit deze documenten kon de verwerende partij, bij gebreke aan enige vermelding van de vrijstelling die de verzoekende partij eventueel zou bekommen hebben - feit dat evenmin wordt aangetoond ter gelegenheid van onderhavig beroep -, niet afleiden dat de eerste verzoekende partij, omwille van de haar verleende vrijstelling, in de overtuiging was dat zij niet diende te solliciteren en kon zij die informatie betreffende haar overtuiging dat zij niet diende te solliciteren aldus niet in rekening nemen of beoordelen, of op grond van die informatie bijkomend onderzoek voeren.

Gelet op het feit dat de eerste verzoekende partij zelf heeft nagelaten de informatie betreffende de vrijstelling alsook haar overtuiging dat zij ingevolge haar leeftijd en vrijstelling niet meer diende te solliciteren, mee te delen aan de verwerende partij, ondanks de uitdrukkelijke vraag tot het voorleggen van bewijzen betreffende de huidige activiteit en bewijzen van humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen de verzoekende partijen zich niet dienstig beroepen op het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 42*bis* van de vreemdelingenwet. Immers wordt het betoog in het tweede onderdeel van het middel volledig gebaseerd op het feit dat de verwerende partij op de hoogte was van de vrijstelling omwille van de leeftijd van de eerste verzoekende partij en zij ervan mocht uitgaan dat zij niet meer diende te solliciteren.

3.12. De verzoekende partijen ontwikkelen geen afzonderlijke middelen tegen de tweede bestreden beslissing doch zijn van mening dat de tweede bestreden beslissing dient te worden vernietigd wanneer de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd en dit gelet op artikel 8 van het EVRM. Nu het betoog van de verzoekende partijen niet kan worden gevolgd en niet kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, is er ook geen grond voor het nietig verklaren van de tweede bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER